

Homilie bij de uitvaart van priester Hugo Moerman - Carlos Desoete

Dit is een moment om te herinneren.

Om het beeld van Hugo voor ogen te halen en hem een plaats te geven in ons binnenste: in de hoop dat hij in ons een plek krijgt waar hij niet sterft

Herinner hem als vader voor zijn pleegkinderen.

Maar herinner vooral zijn liefde, niet aflatende zorg tot op vandaag.

Herinner hem als de scout die hij heel zijn leven is gebleven. Maar herinner hem vooral als de man die altijd klaar stond met een helpende hand, aan wie het nooit teveel was gevraagd; herinner hem als een vriend van velen.

Herinner hem als leraar, eerst in Veurne, dan zovele jaren in de Maricolen te Brugge.

Maar herinner vooral zijn wijsheid die zovelen richting gaf, en zijn woorden waarvan zovelen nog kunnen leven. Herinner zijn betrokkenheid op de leerlingen en zijn joviale collegialiteit met collega's. En je weet dat zijn humor nooit veraf was.

Herinner hem als hulppriester in Sint-Baafs gedurende 15 jaar. Maar herinner vooral hoe hij voorging in viering en gebed, in geloof en verbondenheid met God en mensen. Herinner zijn begaan zijn met zieken. Herinner hoe hij in de drukke momenten rust uitstraalde en rust bracht.

Herinner hem als verantwoordelijke voor de pastoraal in rust- en verzorgingstehuizen. Maar herinner vooral zijn rusteloos en onvermoeid opkomen voor mensen die dreigen vergeten te worden.

Herinner hem als die broer, oom, neef, vriend die tot in zijn diepste vezels met u verbonden was.

Maar herinner hem vooral als priester, als een man die drager was van een diep geheim. Een geheim dat hem ooit geraakt heeft en sindsdien nooit meer heeft losgelaten. Dat geheim klinkt in de 2 lezingen die hij voor zijn uitvaart gekozen heeft (psalm 139 en Matteüs 7, 24-29) :

- ik ben door U gekend zoals ik ben, bemind zoals ik ben
- Gij zijt mijn rots: op U bouw ik mijn leven

Ik hoor hem nog zeggen in de parochieraad: 'ik ben een godzoeker'.

Hij leefde van Gods woord.

Hoe vaak heeft hij er niet uit voorgelezen. Hoe vaak heeft hij dat woord op ons leven gelegd. Vaak doorspekt met een citaat, - want hij was een belezen man - en met een kwinkslag. Maar weet ook hoe hij zelf voordien dat woord had beluisterd, overwogen, herkauwd en op zijn eigen leven gelegd, tot dit woord zijn eigen woord werd...

Als hij sprak klonk God mee...

Hij leefde van Gods woord en Gods woord is in hem tot leven gekomen.

Hij leefde van de eucharistie.

Elke dag zette hij dat brood en die wijn op tafel en daarmee bood hij zijn leven, zijn inzet, zijn liefde aan, biddend dat hij brood zou zijn, en dat zijn leven de sporen zou dragen van Gods aanwezigheid

Als wij straks brood en wijn op tafel zullen zetten, zullen wij dat ook doen. Dat wordt onze offerande. Wij zullen bidden: hier is Hugo's leven : zijn werken, zijn zorg, zijn vriendschap, zijn opkomen voor mensen, zijn bereidheid...

Hij is brood en wijn geworden voor deze wereld.

En over deze offerande zal straks dat woord gesproken: Dit is mijn lichaam.

En wij weten dat het waar is: Hugo is lichaam van Christus geworden. Hij heeft Hem zichtbaar gemaakt.

In Hugo hebben wij iets van de Verrezene gezien.

Daarom mag deze viering wit kleuren: de kleur van Pasen.

De kleur die zegt: Hugo is de dood voorbij.

Heeft de dood achter zich gelaten.

En is thuis in de Liefde die wij God noemen. Hij leeft in God.

Hugo,

bedankt om wie je was.

Bedankt om wat je hebt gezegd en gedaan.

Bedankt omdat je Gods liefde hebt uitgestraald.

Leef maar in Hem.

Leef ook in ons.

Carlos Desoete

14 09 2013